Lietas Nr. A420139415
Lietas arhīva Nr. A42-01394-15/45

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Valmierā, 2015.gada 16.decembrī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis Guntars Ploriņš,

piedaloties pieteicējas sabiedrības ar ierobežotu atbildību /Nosaukums A/ pārstāvei /pers. A/,
atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts ieņēmumu dienesta pārstāvjiem /pers. B/ un /pers. C/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc sabiedrības ar ierobežotu atbildību /Nosaukums A/ pieteikuma par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores 2014.gada 1.decembra lēmuma Nr.22.7/L-35786 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Laika posmā no 2013.gada 5.novembra līdz 2014.gada 28.maijam (neieskaitot nodokļu audita termiņā laika posmu no 2014.gada 24.janvāra līdz 18.aprīlim un pagarinot tā veikšanas termiņu par 30 dienām) Valsts ieņēmumu dienests (turpmāk arī dienests) veicis pieteicējas sabiedrības ar ierobežotu atbildību /Nosaukums A/ pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk – PVN) auditu par laika posmu no 2012.gada marta līdz 2013.gada jūlijam un uzņēmumu ienākuma nodokļa (turpmāk – UIN) auditu par 2012.gadu. Audita rezultātā dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes Starptautisko darījumu trešās kontroles daļas galvenā nodokļu inspektore 2014.gada 28.maijā pieņēma lēmumu Nr.23.27/L-548 (turpmāk – sākotnējais lēmums), ar kuru pieteicējai samazināja no budžetā atmaksājamo PVN par 8719,61 *euro* un saistībā ar to aprēķināja soda naudu 5231,76 *euro*. Šāda lēmuma pamatā ir dienesta secinājums, ka pieteicējas 2013.gada februārī deklarētie darījumi ar SIA /Nosaukums B/ faktiski nav notikuši un šīs sabiedrības vārdā noformētās pavadzīmes neatzina par grāmatvedības attaisnojuma dokumentiem.

Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, pieteicēja to apstrīdēja dienesta ģenerāldirektorei, kura ar 2014.gada 2.decembra lēmumu Nr.22.7/L-35786 (turpmāk arī lēmums) atstāja sākotnējo lēmumu negrozītu.

[2] Nepiekrītot arī lēmumam, pieteicēja vērsās Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot to atcelt.

[2.1] Pieteicēja norāda, ka /pers. D/ 2013.gada februārī bija tiesīgs parakstīt pavadzīmes, jo viņš darbojies uz pilnvaras pamata. Tāpat apstāklis, ka dienests nevar identificēt SIA /Nosaukums B/ darījuma partnerus un izsekot preču izcelsmei, nedod pamatu samazināt no budžeta atmaksājamu nodokļu summu un/vai uzlikt sodu pieteicējai. Pieteicēja uzskata, ka dienests nav iedziļinājies lietas faktiskajos apstākļos un vienpusēji apgalvo, ka SIA /Nosaukums B/ amatpersonu neierašanās kalpo par pamatojumu uzskatīt, ka informācija /pers. E/ sniegtajā paskaidrojumā ir nepatiesa vai neticama. Dienests nav sniedzis objektīvus pierādījumus tam, ka informācija, kas sniegta /pers. E/ paskaidrojumā, ir nepatiesa vai neticama, tādējādi nedrīkst apšaubīt šo informāciju un uzskatīt par nepatiesu. Pieteicējas rīcībā ir arī dokumenti – noslēgtie līgumi, apmaksātas pavadzīmes, noslēgtas vienošanās ar pārvadātājiem u.c., kas pierāda to, ka darījums ir faktiski noticis.

[2.2] Pieteicēja norāda, ka ir izpildījusi visas Latvijas Republikas normatīvo aktu prasības un pārliecinājusies, ka tā var slēgt darījumu ar SIA /Nosaukums B/. Pieteicēja vērš uzmanību, ka likumi neprasa nodokļu maksātājam pārliecināties, vai darījuma partneris patiešām atrodas juridiskajā adresē, vai darījuma partnerim pieder preces, ko tas pārdod utt. Pieteicēja nevarēja zināt, ar ko un kādā veidā sadarbojas SIA /Nosaukums B/, un audita laikā netika pierādīts tas, ka pieteicēja zināja par iespējamo krāpšanos vai par iespējamām prettiesiskām darbībām. Darījumu izpildes laikā pieteicēja pārliecinājusies par to, ka no 2013.gada janvāra līdz martam SIA /Nosaukums B/ bija reģistrēta PVN maksātāju reģistrā ar Nr./numurs/, tādējādi pieteicēja izpildīja normatīvo aktu prasības.

[2.3] Atteikumu izmantot priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības dienests nevar pamatot vienīgi ar nodokļu maksātāja darījuma partnera nelikumīgo vai fiktīvo darbību raksturu, jo tieši dienestam ir pienākums veikt nepieciešamās pārbaudes pie nodokļu maksātājiem. Nodokļa maksātāja, kas veic darījumus, tiesības atskaitīt priekšnodoklī samaksāto PVN nevar ietekmēt arī tas, ka piegādes shēmā, kurā ietilpst šie darījumi, cits darījums, kas, nodokļa maksātājam par to neko nezinot, ticis veikts pirms tam vai pēc nodokļu maksātāja veiktā darījuma, ir saistīts ar PVN izkrāpšanu.

Apstāklis, ka dienests ir apšaubījis darījumu, nenozīmē, ka pierādījumu nasta ir pilnībā pārnesta uz personu, kura izmanto tiesības atskaitīt priekšnodokli. Tāpat tas, ka nodokļa rēķins ir parakstīts, bet nav atšifrēts, pats par sevi nav iemesls, lai personai liegtu tiesības atskaitīt priekšnodokli un paraksta atšifrējuma neesamība kā vienīgais apstāklis nav uzskatāms par pietiekamu PVN priekšnodokļa atskaitīšanas tiesību liegšanai. Pieteicēja secina, ka /pers. D/ 2013.gada februārī bija tiesīgs parakstīt pavadzīmes no SIA /Nosaukums B/ puses un kļūda, rakstot /pers.D/ uzvārdu, nav uzskatāma par apstākli, kas ir pietiekams PVN priekšnodokļa atskaitīšanas tiesību liegšanai.

[3] Dienests savā rakstveida paskaidrojumā nepiekrīt pieteicējas argumentiem, papildus lēmumā minētajam norādot sekojošus apsvērumus *(lietas 1.sējuma 78.lapa)*.

Lai arī PVN pamatā ir „neitralitātes" princips, saskaņā ar kuru nodokļu maksātājam, kurš ir saņēmis preces un pakalpojumus sava uzņēmuma vajadzībām, ir tiesības atskaitīt nodokli, kas likumīgi samaksāts attiecīgajam piegādātājam vai pakalpojumu sniedzējam, šīs tiesības nav absolūtas un beznosacījuma. Tās nevar tikt īstenotas, tikai iesniedzot jebkuru rēķinu, kuru iesniedzis kāds cits nodokļu maksātājs, kurš darbojas uzņēmumā. PVN sistēma nav tīri formāla, tā prasa, lai deklarētie darījumi starp dokumentos norādītajām personām faktiski būtu notikuši. Ievērojot minēto, nav tiesiski atskaitīt nodokli, kas ir saistīts ar izsniegtajiem rēķiniem, pamatojoties tikai uz formāliem dokumentiem. Priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības principā ir

atsakāmas, ja nodokļu administrēšanas iestādes rīcībā ir pierādījumi, kas ļauj saprātīgi uzskatīt, ka neraugoties uz to, kas ir iekļauts pušu izsniegtajos un izmantotajos dokumentos, darījums, par kuru izrakstīts rēķins, faktiski nav noticis.

Lietā iegūtie pierādījumi ļauj saprātīgi secināt, ka darījumi starp pieteicēju un tās darījumu partneri faktiski nav notikuši. Katrs no darījumu faktiskās neesamības pierādījumiem, proti, darījumu partnera darbības veids, amatpersonas neatsaukšanās uz dienesta aicinājumiem, struktūrvienību neesamība, darbinieku skaits, atsevišķi var būt apstrīdams no nodokļu maksātāja viedokļa, bet, izvērtējot situāciju kopumā, ir neiespējama visu šo apstākļu nejauša sakritība. Vienlaikus dienests norāda, ka pieteicēja nav iesniegusi pierādījumus, kas apstiprinātu dienesta secinājumu nepamatotību par darījumu faktisko neesamību un kas pierādītu pretējo.

[4] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāve uzturēja pieteikumā ietverto prasījumu, pamatojoties uz tajā norādītajiem apstākļiem.
Dienesta pārstāvji tiesas sēdē pieteikumu neatzina, pamatojoties uz lēmumā un rakstveida paskaidrojumā norādītajiem apsvērumiem.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, noklausoties procesa dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums *ir apmierināms.*

[6] Pievienotās vērtības likuma 92.panta pirmās daļas 1.punkts noteic, ja preces iegādātas un pakalpojumi saņemti ar nodokli apliekamu darījumu nodrošināšanai vai tādu citās valstīs veiktu darījumu nodrošināšanai, kuri būtu apliekami ar nodokli, ja tie tiktu veikti iekšzemē, priekšnodoklis ir no citiem reģistrētiem nodokļa maksātājiem saņemtajos nodokļa rēķinos norādītās nodokļa summas par iegādātajām precēm un saņemtajiem pakalpojumiem.

Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta (turpmāk – Augstākā tiesa) judikatūrā ir atzīts, ka atbilstoši likuma jēgai priekšnodokli var atskaitīt tikai par atbilstoši nodokļa rēķinam faktiski notikušu darījumu, kas atbilst visām minētajā normā norādītajām pazīmēm. Tas nozīmē, ka, pirmkārt, jākonstatē, vai darījums vispār faktiski noticis. Lai iegūtu tiesības atskaitīt priekšnodokli, nav pietiekami, ka darījumi noformēti atbilstoši likuma prasībām, jo darījumiem jābūt arī faktiski notikušiem gan pēc to ekonomiskā, gan juridiskā rakstura (būtības), bet nodokļu rēķinam jāatbilst faktiski notikušam darījumam (*sk., piemēram, Augstākās tiesas 2013.gada 10.maija sprieduma SKA-2/2013 7.punktu, 2013.gada 1.augusta sprieduma SKA-428/2013 7.punktu*). Arī atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas judikatūrai, darījumam ir jābūt faktiski notikušam. Lai kādu darbību vērtētu par saimniecisku darbību, ir jāņem vērā saimnieciskās realitātes princips. It īpaši tas ir pamata kritērijs, lai piemērotu PVN sistēmu *(sk., piemēram 1997.gada 20.februāra sprieduma lietā Nr.C-260/95 Commisioners of Customs and Excise pret DFD.S A/S 23.punktu, 2007.gada 28.jūnija sprieduma lietā Nr.C-73/06 Planzer Luxcinhourg 43.punktu)*.

Vienlaikus jāņem vērā, ka dienests nevar liegt nodokļu maksātājam tiesības atskaitīt no PVN summas, kas viņam jāmaksā, nodokli, kas ir maksājama vai ir samaksāta par viņam sniegtiem pakalpojumiem, pamatojot ar to, ka šiem pakalpojumiem atbilstošā rēķina izsniedzējs vai viens no viņa piegādātājiem ir veicis prettiesiskas darbības, bez objektīviem pierādījumiem, kas liecinātu par to, ka attiecīgais nodokļu maksātājs zināja vai viņam bija jāzina, ka darījums, kas pamato tiesības uz atskaitīšanu, bija saistīts ar šī rēķina izsniedzēja izdarītu krāpšanu vai kāda cita tirgus dalībnieka piegādes augšupējā ķēdē izdarītu krāpšanu (*sk. Augstākās tiesas 2013.gada 30.janvāra sprieduma SKA-50/2013 11.punktu*).

Atteikumu izmantot priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības dienests nevar pamatot vienīgi ar nodokļu maksātāja darījuma partnera nelikumīgo vai fiktīvo darbību raksturu, jo tieši dienestam ir pienākums veikt nepieciešamās pārbaudes pie nodokļu maksātājiem (*sk. Eiropas Savienības Tiesas 2012.gada 21.jūnija sprieduma apvienotajā lietā Nr.C-80/11 un C-142/11 Mahageben 62.punktu*).

[7] No izskatāmās lietas materiāliem tiesa konstatē, ka pieteicēja 2013.gada februārī ir veikusi priekšnodokļa atskaitījumus 6128,18 Ls apmērā par diviem deklarētajiem darījumiem ar SIA /Nosaukums B/. Tomēr dienests ir secinājis, ka pieteicējas deklarētie darījumi ar SIA /Nosaukums B/ nav notikuši un pieteicēja ir zinājusi, ka piedalās dokumentu noformēšanā par faktiski neesošiem darījumiem.

Tādējādi tiesa turpmāk, secīgi vērtējot pieteicējas deklarētos 2013.gada 1. un 5.februāra darījumus ar SIA /Nosaukums B/, pārbaudīs dienesta secinājumu pamatotību.

[8] Kā apstiprinājumu darījumiem ar SIA /Nosaukums B/ pieteicēja nodokļu auditam iesniegusi: 1) 2012.gada 20.novembra līgumu Nr.OF-20-11 *(lietas 1.sējuma 118.lapa)*; 2) 2013.gada 1.februāra pavadzīmi Nr.OCT-PRS-01-02-13 par 24 960 litru rapšu eļļas piegādi *(lietas 1.sējuma 132.lapa)*; 3) 2013.gada 5.februāra pavadzīmi Nr.OCT-PRS-05-02-13 par 24 000 kilogramu cukura piegādi *(lietas 1.sējuma 139.lapa)*; 4) 2013.gada 1.februāra starptautisko preču transporta pavadzīmi CMR Nr.1004/01.02.2013 *(lietas 1.sējuma 133.lapa)*; 5) 2013.gada 5.februāra starptautisko preču transporta pavadzīmi BL/A4 Nr.0585972 *(lietas 1.sējuma 140.lapa)*; 6) preču (cukura un eļļas) uzskaites kartītes par 2013.gada februāra mēnesi *(lietas 134. – 136. un 142. – 144.lapa)*; 7) maksājumu uzdevumus par eļļu un cukuru Nr.3762 un Nr.3749 *(lietas 1.sējuma 137. un 145.lapa)*; 8) pieteicējas konta apgrozījumu norēķinos ar SIA /Nosaukums B/ par laika periodu no 2012.gada 1.marta līdz 2013.gada 31.jūlijam *(lietas 1.sējuma 141.lapa)*; 9) rapšu eļļas atbilstības deklarāciju *(lietas 1.sējuma 138.lapa)*.

Savukārt dienests audita laikā (2014.gada 14.janvārī) bija ieguvis gan pieteicējas amatpersonas /pers. I/ paskaidrojumu, kurā viņš cita starp norādījis, ka preču piegādi pieteicējai nodrošinājusi SIA /Nosaukums B/ *(lietas 1.sējuma 111.lapa)*, gan arī pieteicējas 2014.gada 26.maija viedoklis par auditu un tā nobeiguma sarunu, kurā tās valdes loceklis norādījis, ka pieteicēja sameklējusi pārvadātājus un ieguvusi pārvadājumu apstiprinošo dokumentāciju, iesniedzot dienestā jau iepriekš minētās starptautiskās preču transporta pavadzīmes *(lietas 1.sējuma 129. – 131.lapa)*. Tāpat audita laikā dienestā saņemts arī SIA /Nosaukums B/ amatpersonas /pers. E/ vārdā noformētais 2014.gada 14.janvāra paskaidrojums, kurā ne tikai apstiprināti eļļas un cukura piegādes darījumi pieteicējai, bet arī sniegts to raksturojums. Proti, ka SIA /Nosaukums B/ nenodarbojas ar nosūtāmo preču iekraušanu un izkraušanu, jo tās pamatdarbības veids ir starpnieka pakalpojumi, tādēļ pieteicējai piegādātās preces nākušas tieši uz pieteicējas noliktavu (/adrese A/). SIA /Nosaukums B/ saņemtās preces nav uzglabājusi, bet uzreiz pārdevusi pieteicējai. Savukārt transporta pārvadājumus nodrošinājuši SIA /Nosaukums B/ preču piegādātāji, tai skaitā, uzņēmums /Nosaukums C/ un *OU /Nosaukums D/*. Šim paskaidrojumam pievienotas SIA /Nosaukums B/ vārdā noformētās 2012.gada 22.novembra (divas), 2012.gada 3., 4., 7. un 17.decembra, kā arī jau iepriekš minētās 2013.gada 1. un 5.februāra pavadzīmes par preču piegādi pieteicējai. Tāpat pievienotas arī 2012.gada 22.novembra (divas), 2012.gada 1., 4., 7. un 17.decembra *UAB /Nosaukums E/* un *OU „Nosaukums L/"* vārdā noformētās pavadzīmes par preču piegādi SIA /Nosaukums B/ *(lietas 1.sējuma 147. – 155., 183. – 188.lapa)*.

[9] Novērtējot šos ar strīdus darījumiem saistītos dokumentus, dienests pamatoti konstatējis, ka: 1) 2013.gada 1. un 5.februāra pavadzīmēs Nr.OCT-PRS-01-02-13 un Nr.OCT-PRS-05-02-13 norādītās preču izsniegšanas vietas (*Painkula, Jogeva 48422, Igaunija,* un *Vērslo g 6, Kumpiu, Kaunu raj., Lietuva*) nav reģistrētas kā SIA /Nosaukums B/ saimnieciskās darbības vietas (dienestā reģistrēts tikai birojs /adrese B/); 2)

starptautiskajās pavadzīmēs CMR Nr.1004/01.02.2013, kas pievienota saistībā ar pavadzīmi Nr.OCT-PRS-01-02-13, un BL/A4 Nr.0585972, kas pievienota saistībā ar pavadzīmi Nr.OCT-PRS-05-02-13, nav norādīti ne preču iekraušanas un izkraušanas laiki, ne izkraušanas vietas adreses, nav identificējams preču saņēmēja pārstāvis, kā arī 2013.gada 1.februāra pavadzīmē nav norādīts ne pārvadātājs, ne arī autovadītājs; 3) SIA /Nosaukums B/ amatpersonas /pers. E/ vārdā noformētajam 2014.gada 14.janvāra paskaidrojumam pievienotajām 2012.gada 22.novembra, 1., 4., 7. un 17.decembra *UAB /Nosaukums E/* un *OU „Nosaukums L/"* vārdā noformētajām pavadzīmēm nav nekādas saiknes ar strīdus darījumiem, kas noformēti 2013.gada 1. un 5.februārī, jo iegādāta eļļa un cukurs tādā pašā daudzumā un tajos pašos datumos (izņemot 1.decembrī iegādātā eļļa, kas realizēta 3.decembrī) realizētas saskaņā ar SIA /Nosaukums B/ vārdā noformētajām pavadzīmēm Nr.OCT-PRS-XII-102, Nr.OCT-PRS-XII-081, Nr.OCT-PRS-XII-064, Nr.OCT-PRS-XII-061, Nr.OCT-PRS-XI-044 un Nr.OCT-PRS-XI-049.

Ņemot vērā šajos dokumentos norādīto, dienests secinājis, ka no tiem nav konstatējama ne preču izsniegšanas vieta, ne arī to pārvadājumi, līdz ar to strīdus pavadzīmēs norādītie darījumi nav identificējami. Savukārt, novērtējot ar strīdus darījumiem saistītos dokumentus kopsakarā ar to apstākli, ka SIA /Nosaukums B/ 2013.gada februāra PVN deklarācijā nebija deklarējusi preču/pakalpojumu iegādi no Eiropas Savienības dalībvalstu uzņēmumiem, dienests secinājis, ka strīdus pavadzīmēs norādītās preces tā nevarēja saņemt ne no Igaunijas uzņēmuma *AS /Nosaukums F/*, ne arī no Lietuvas uzņēmums *UAB /Nosaukums E/*.

[10] Tomēr tiesa nepiekrīt šiem dienesta secinājumiem. Pirmkārt, vērtējot pavadzīmes Nr.OCT-PRS-01-02-13 un Nr.OCT-PRS-05-02-13 kopsakarā ar starptautiskajām pavadzīmēm CMR Nr.1004/01.02.2013 un BL/A4 Nr.0585972, kas iesniegtas kā apliecinājums konkrētām rapšu eļļas un cukura piegādēm, ir konstatējamas gan preču izsniegšanas vietas, gan arī to pārvadātāji. 2013.gada 1.februāra darījuma gadījumā kā rapšu eļļas izsniegšanas vieta norādīta Igaunijas uzņēmuma *AS /Nosaukums F/* adrese/adrese C/, bet 2013.gada 5.februāra darījuma gadījumā kā cukura izsniegšanas vieta norādīta */adrese/*. Savukārt kā pārvadātājs pirmajā gadījumā norādīts Igaunijas uzņēmums /Nosaukums M/, automašīnas un puspiekabes numuri /numuri/ un autovadītājs /vārds/, /numurs/, bet otrajā gadījumā kā pārvadātājs norādīts Lietuvas uzņēmums */Nosaukums C/*, automašīnas un puspiekabes numuri /TL numurs/ un autovadītājs /pers. M/, +/numurs/.

Otrkārt, SIA /Nosaukums B/ amatpersonas vārdā noformētajā 2014.gada 14.janvāra paskaidrojumā norādīts, ka SIA /Nosaukums B/ nenodarbojas ar nosūtāmo preču iekraušanu uz izkraušanu, jo tās pamatdarbības veids ir starpnieka pakalpojumi, tādēļ darījumos ar pieteicēju preces, kuras pārvadājuši to piegādātāji, tai skaitā, uzņēmums */Nosaukums C/* un *OU /Nosaukums D/*, nākušas tieši uz pieteicējas noliktavu (/adrese/). Tātad šis paskaidrojums ne tikai apstiprina iepriekšējās pavadzīmēs norādīto informāciju par konkrētajiem preču pārvadātājiem un to izkraušanas vietu, bet arī paskaidro konkrēto darījumu apstākļus, proti, ka SIA /Nosaukums B/ darījumos ar pieteicēju bijusi tikai starpniece, tādēļ preču nosūtīšanas un pēc būtības arī to saņemšanas vietas strīdus pavadzīmēs sakrīt ar starptautiskajās pavadzīmēs norādītajām.

Treškārt, Eiropas Savienības Tiesa ir atzinusi, ja apstrīdēto rēķinu saņēmēja uzrādītajos dokumentos ir konstatēti pārkāpumi, tas ir jāņem vērā, veicot visaptverošu novērtējumu *(sk. 2013.gada 28.februāra rīkojuma prejudiciālajā lietā Nr.C-563/11 Forvards V 43.punktu)*. Tomēr konkrētajā gadījumā dienests, konstatējot trūkumus starptautiskajās pavadzīmēs, aprobežojās ar secinājumu, ka tajās norādītie darījumi nav identificējami, nepārbaudot pavadzīmēs norādītos pārvadātājus. Savukārt tiesvedības laikā no Lietuvas un Igaunijas nodokļu administrācijām saņemtā informācija apstiprinājusi gan strīdus pavadzīmēs norādītās rapšu eļļas un cukura izsniegšanas vietas, gan arī pašu šo preču pārvadāšanu. Turklāt no Lietuvas saņemtajā informācijā arī norādīts, ka cukura izkraušana notikusi pieteicējas noliktavā /Nosaukums H/, /adrese D/ *(lietas 2.sējuma 25. un 31.lapa)*. Savukārt Igaunijas nodokļu administrācijas atbildei pievienota elektroniskā sarakste starp *UAB /Nosaukums E/* un *OU /Nosaukums D/* kontaktpersonu */pers. O/*, saskaņā ar kuru *UAB /Nosaukums E/* pasūtījusi transportu uz 2013.gada 1.februāri, lai no *AS /Nosaukums F/* adreses *Painkula, Igaunija,* nogādātu uz Spuņciemu, Rīgas rajonā, 25 000 litru rapšu eļļas. Tātad pēc būtības šis informācijas kopums apstiprina arī to, ka strīdus pavadzīmēs norādītā rapšu eļļa un cukurs ir izkrauti pieteicējas noliktavā *(lietas 2.sējuma 90. un 108.lapa)*.

Tādējādi pretēji dienesta viedoklim, tiesa secina, ka no lietā iegūtajiem pierādījumiem ir konstatējama gan strīdus pavadzīmēs norādīto preču izsniegšanas vieta, gan to pārvadāšana, gan arī to izkraušana pieteicējas noliktavā /Nosaukums H/, /adrese D/.

[11] Izskatāmajā lietā dienests arī secinājis, ka pieteicējas deklarētais darījumu partneris – SIA /Nosaukums B/ – nevarēja piegādāt strīdus pavadzīmēs norādītās preces. Šāda secinājuma pamatā ir dienesta konstatētie apstākļi, proti, ka SIA /Nosaukums B/ nav transportlīdzekļu, juridiskajā adresē kopš 2012.gada oktobra tā nav sasniedzama, jo nesaņem tai sūtīto dienesta korespondenci, 2013.gada februārī kā darba ņēmējs sabiedrībā deklarēta tikai amatpersona, kopš reģistrācijas (2012.gada 31.augusts) SIA /Nosaukums B/ nav iesniegusi gada pārskatus, 2013.gada 21.maijā dienests apturējis tās saimniecisko darbību un izslēdzis no PVN maksātāju reģistra sakarā ar saimnieciskās darbības apturēšanu, 2013.gada janvārī un februārī vienīgais deklarētais darījuma partneris SIA /Nosaukums I/ ne pats, ne arī tā deklarētais darījuma partneris SIA /Nosaukums J/ nevarēja piegādāt SIA /Nosaukums B/ strīdus pavadzīmēs norādītās preces.

Novērtējot šos dienesta konstatētos apstākļus kopsakarā ar SIA /Nosaukums B/ deklarēto darbības veidu (starpniecība pārtikas vairumtirdzniecībā) un tās amatpersonas vārdā noformētajā 2014.gada 14.janvāra paskaidrojumā norādītajiem strīdus darījumu apstākļiem, tiesa secina, ka, sniedzot starpnieka pakalpojumus rapšu eļļas piegādē 2013.gada 1.februārī un cukura piegādē 2013.gada 5.februārā, SIA /Nosaukums B/ nebija nepieciešami ne transportlīdzekļi, ne arī papildu darbaspēks, jo starpnieka pakalpojumus varēja sniegt šīs komercsabiedrības amatpersona personīgi. Minēto pēc būtības apstiprina pavadzīmes Nr.OCT-PRS-01-02-13 un Nr.OCT-PRS-05-02-13, kurās kā preču izsniedzējs norādīts SIA /Nosaukums B/ valdes loceklis. Lai gan 2013.gada 1.februāra pavadzīmē kā valdes loceklis norādīts /pers. D/ (SIA /Nosaukums B/ valdes loceklis līdz 2013.gada 29.janvārim bija /pers. D/), tomēr paraksts uz tās ir līdzīgs tiem parakstiem, kas konstatējami uz 2013.gada 5.februāra pavadzīmes un SIA /Nosaukums B/ amatpersonas /pers. E/ vārdā noformētā 2014.gada 14.janvāra paskaidrojuma, nevis tiem parakstiem, kas konstatējami uz pavadzīmēm, kurās kā preču izsniedzējs norādīts /pers. D/ *(lietas 1.sējuma 121. – 126.lapa)*.

Arī tādi apstākļi, ka SIA /Nosaukums B/ nav saņēmusi dienesta sūtīto korespondenci, nav iesniegusi gada pārskatus un 2013.gada februāra PVN deklarācijā nav deklarējusi preču/pakalpojumu iegādi no Eiropas Savienības dalībvalstu uzņēmumiem, paši par sevi neliecina, ka SIA /Nosaukums B/ faktiski nebūtu kā starpnieks piedalījies eļļas un cukura piegādēs pieteicējai. Protams, šādi apstākļi raksturo konkrēto uzņēmumu un var būt par pamatu pieņēmumam, ka uzņēmums ir fiktīvs, par ko cita starp liecina arī iepriekš minētās kļūdas un trūkumi gan strīdus, gan arī starptautiskajās pavadzīmēs, tomēr konkrētajā gadījumā, lai secinātu, ka SIA /Nosaukums B/ nav piedalījies kā starpnieks darījumos ar pieteicēju, ar dienesta iegūtajiem pierādījumiem nepietiek. Tiesa jau iepriekš norādīja, ka starpniekam atšķirībā no preces pārdevēja nav nepieciešami ne materiāltehniskie resursi, ne arī papildu darbinieki, turklāt konkrētajā gadījumā arī pati komercsabiedrības amatpersona nav noliegusi SIA /Nosaukums B/ saimniecisko darbību, savukārt tās klātbūtne ir konstatējama ne tikai strīdus pavadzīmēs, bet arī starptautiskajās pavadzīmēs, kurās minētā komercsabiedrība norādīta kā konkrēto preču izkraušanas vieta.

Tādējādi arī tiesas secinājums, ka lietā konstatēto faktisko apstākļu kopums nav pietiekams, lai secinātu, ka strīdus pavadzīmēs norādītie darījumi nav veikti. Līdz ar to par nepamatotu atzīstams arī dienesta secinājums, ka pieteicēja ir iegrāmatojusi dokumentus par faktiski neesošiem darījumiem, apzinoties savas rīcības krāpniecisko raksturu.

[12] Ievērojot visu iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka dienesta lēmumā norādītie apstākļi nevar būt par pamatu tam, lai liegtu pieteicējai tiesības uz priekšnodokļa atskaitīšanu 6128,18 Ls apmērā par diviem 2013.gada februārī deklarētajiem darījumiem ar SIA /Nosaukums B/. Tādējādi tiesa, pilnībā apmierinot pieteicējas pieteikumu, lēmumu atzīst par tiesību normām neatbilstošu un to atceļ.

[13] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu. Savukārt saskaņā ar Ministru kabineta 2013.gada 12.februāra noteikumu Nr.85 „Kārtība, kādā administratīvajā lietā iemaksā, atmaksā un atlīdzina valsts nodevu un iemaksā un atmaksā drošības naudu" 13.punktu valsts nodevu atlīdzina mēneša laikā pēc tiesas vai tiesneša nolēmuma stāšanās spēkā Administratīvā procesa likuma minētajos gadījumos no tās iestādes budžeta līdzekļiem, kura attiecīgajā administratīvajā lietā bijusi pieaicināta atbildētāja pusē.

Tiesa konstatē, ka valsts nodeva 28,46 *euro* apmērā par pieteikumu par lietas ierosināšanu tiesā ir samaksāta 2014.gada 30.decembrī *(lietas 1.sējuma 12.lapa)*. Tā kā pieteicējas pieteikums ir pilnībā apmierināts, tad no Latvijas Republikas par labu pieteicējai piespriežama tās samaksātā valsts nodeva, atlīdzinot to no dienesta budžeta līdzekļiem.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, 246. – 251.pantu, 253.panta pirmo daļu, 289. – 291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

apmierināt sabiedrības ar ierobežotu atbildību /Nosaukums A/ pieteikumu.

Atcelt Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores 2014.gada 1.decembra lēmumu Nr.22.7/L-35786 ar tā pieņemšanas dienu.

Piespriest no Latvijas Republikas par labu sabiedrībai ar ierobežotu atbildību /Nosaukums A/ tās samaksāto valsts nodevu 28,46 *euro* apmērā, atlīdzinot to no Valsts ieņēmumu dienesta budžeta līdzekļiem.

Tiesas spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Spriedums sastādīts 2015.gada 16.decembrī.

Tiesnesis G.Ploriņš